RÎNDUNICA

RÎNDUNICA

Text după
SIMION FLOREA MARIAN

Copertă și ilustrații de
COCA CREȚOIU-ȘEINESCU

1975
EDITURA ION CREANGĂ, BUCUREȘTI

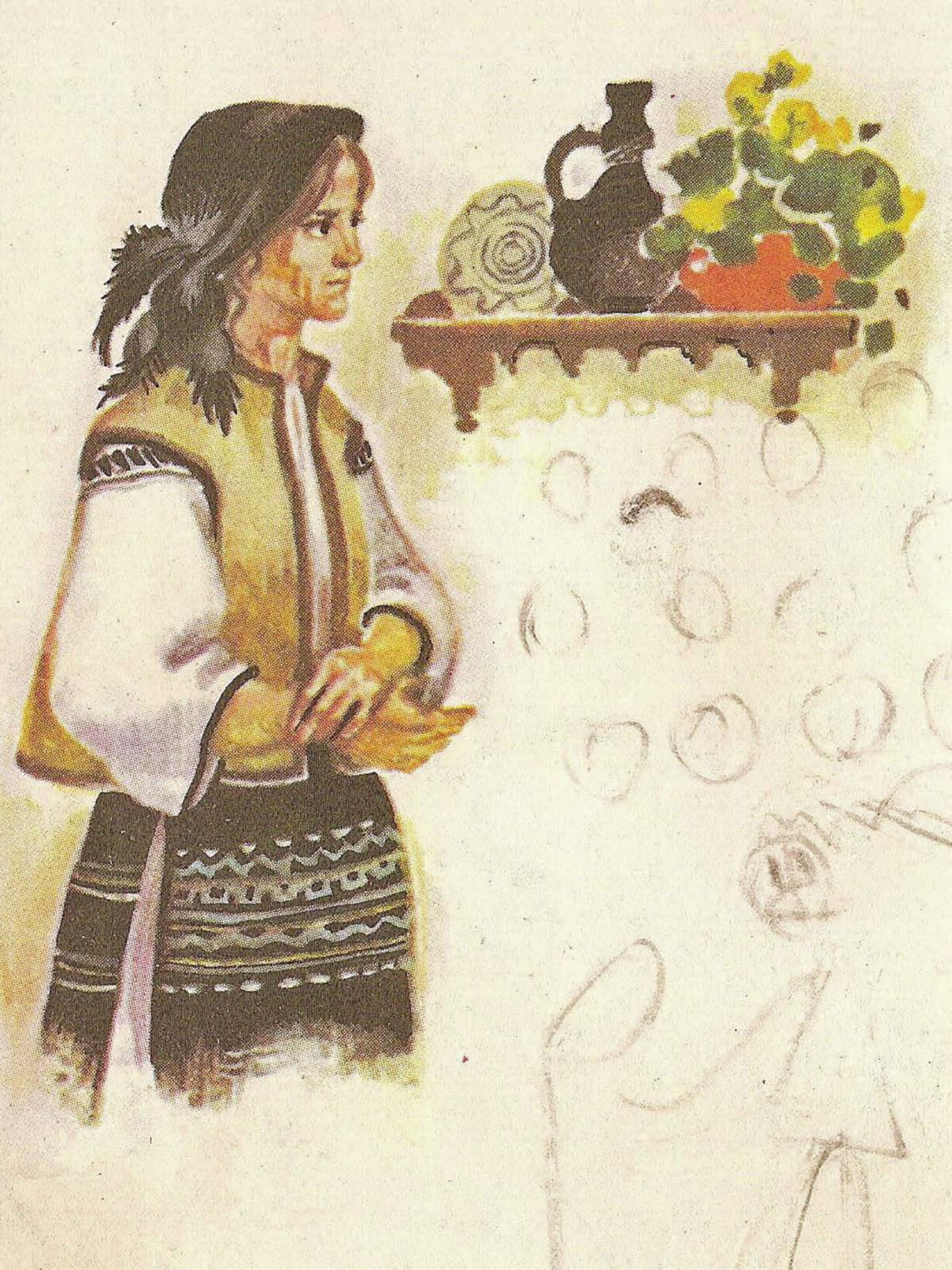

A fost odată o văduvă săracă și a avut trei fete. Și una dintre aceste trei fete era cu părul de aur. Și cea cu părul de aur a zis maicei sale:

— Mamă! eu m-aș duce la zmeoaică, să mă bag cioban la oi!

— Bine, draga mea! răspunse maica sa, tu vrei să te duci, dar nu știi că feciorul acelei zmeoaice de mult vrea să te ia de nevastă și tu nu vrei să mergi după el?

— Dar nici nu m-a lua — zise fata — căci eu m-oi îmbrăca bărbătește și mi-oi pune cușmă pe cap și el nu m-a cunoaște!

Acum fata se duse singură la maica feciorului și o îmbie ca s-o bage cioban la oi.

Zmeoaica, socotind că e fecior și neavînd cioban la oi, foarte bucuroasă o primi.

Însă feciorul zmeoaicei o bănui

că e fată și-i spuse asta maicei-
sale.

Zmeoaica îl sfătui să se ducă odată cu dînsa la scăldat și s-o

înduplece să se scalde, și atunci se va încredința despre adevăr.

Feciorul zmeoaicei ia acuma pe fată, să se scalde, dar aceasta, văzînd că alt chip nu-i de scăpare,

ca să nu fie cunoscută, cînd ajunge la apă se aruncă îmbrăcată cum era, și trece de-a-notul pînă-n cealaltă parte de apă, lăsînd pe zmeu și turma de oi de astă parte. Iar după ce ieși ea de cealaltă parte de mal, își ridică cușma și își arătă părul său cel de aur feciorului și de acolea se cam duse în treabă-și.

Feciorul însă se întoarse foarte trist și dus pe gînduri acasă și în aceeași zi, în urma sfatului maicei sale, făcu o călătorie ca numai-decît să afle pe fata ce a scăpat-o în acest chip din mînă.

Umblînd el un timp mai în-delungat încolo și încoace, iată

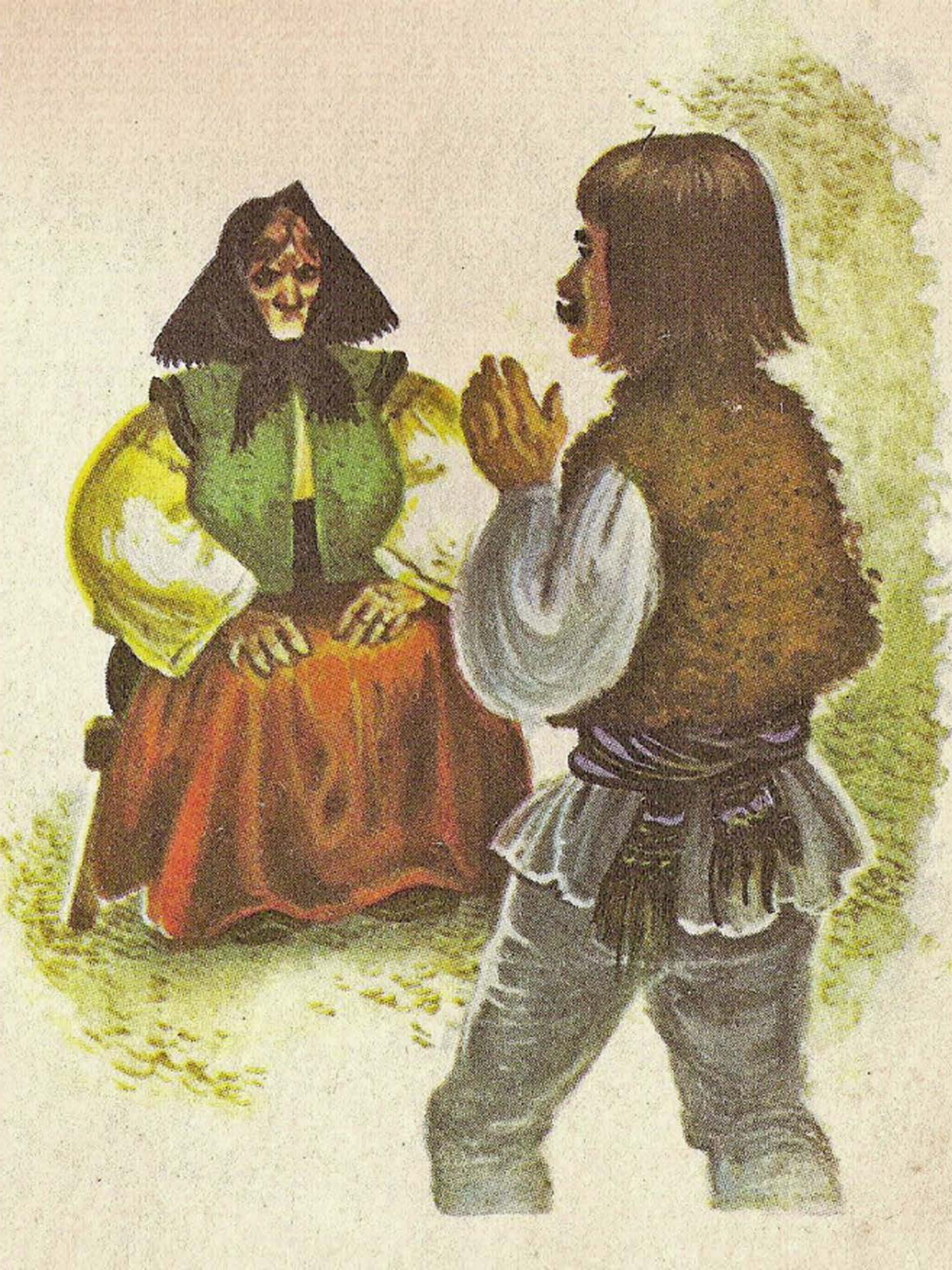

că în urma urmelor dă de fată, care era acum la părinții săi și cum dă de dînsa o fură, fără ca să știe ea ceva despre aceasta.

Pe drum însă, văzînd fata că este furată și n-are nici un chip de scăpare, de supărare mare, cînd ajunse lîngă un pod, ce ducea peste o apă, luă inelul său de pe deget și aruncîndu-l în apă zise feciorului:

— Cînd voi afla eu inelul meu, atunci să vorbesc eu cu tine, mai degrabă nu!

Mulți ani, după aceasta, a trăit fata la un loc cu feciorul care a furat-o, fără să vorbească cu dînsul măcar un cuvințel.

Iată însă că într-o zi, cine mai știe după cîți ani, mergînd el la pescuit, prinse o mulțime de pește și aducîndu-l acasă și spintecîndu-l dă într-unul peste inelul fetei.

Bărbatul, de bucurie mare, o prinse de bărbie, așa cum era cu mîinile pline de sînge, și îi zise:

— Draga mea, Rîndunica mea!

Dar iată că nu apucă bine bărbatul a rosti cuvintele acestea și ea de-a una se prefăcu într-o pasăre și începu a zbura prin casă, sparse un ochi de fereastră și ieși prin dînsul și se cam mai duse.

Pasărea aceea e Rîndunica, fiindcă ea are bărbie roșie și de atunci se află Rîndunica în lume.